

עֵתֵלָה אֶתְלֵת

ובתוך כל הצהלה הזאת שחה, כדג מאושר במים, סלומון אדיר, כשקולו שופע הוראות ברמקול, ידיו מפשפשות בערימה של פקודות-מבצע מפורטות, מודפסות כראוי, ועיניו תרות מסביב כדי לגלות שגיאה כל שהיא במערכת-האחרון המצוינת, על חבליה המתוחים, מועדיה המדייקים עד למחצית השניה.

אלוף-המשנה, שופע טוב-לב, הסתובב בין חניכיו, נהנה למראה אלופות-השקים ואלופי-הרגליים-הקשורות. "זה עולה כמה אלפי ימי עבודה", הוא מחשב לעצמו, "אבל בחי, זה שווה משהו, המוראל הזה..."

הציבילים המעטים, שהסתכלו במחזה, הציטעו רק לעל פרט אחד: מדוע יכול יום כזה להיות רק בצה"ל? זרוע אין ימי-חג כאלה בבתי-ספר, בשכונות, בחברות מסחריות, בתי-חרושת, בבנקים —

באלפי המוסדות האורחיים שגם להם לא תזיק מנה הנונה של צחוק ושעשוע? יתכן והסיבה היא שלא בכל מוסד נמצא "משוגע לדבר אחד" כסלומון, או מנהל מבין-ענין כאשר פלד.

בינתיים נופל עול זה על הצבא. כמו תמיד, תלוי הכל ב"איש במקום". מפקד נבון, קצין ספורט שופע מרץ, ויום ספורט כזה אפשרי, התקציב הדרוש זעיר, הציוד הדרוש ישנו. אין כל סיבה מדוע לא תמצא לה הרוגמה מחקים ביחידות אחרות.

לשלמה ("סלומון") אדיר, סרן בחסד אלוהים ואכ"א, תכונה בולטת אחת: אין הוא יכול לשבת בחיבוק ידים.

משנסתיים, לפני 3 חודשים, מרוץ האופ-נועים של העולט הזה, הראשיים היה שלמה, חיפש לו מבצע חדש. רצה מולו ומצא קצין, היודע להעריך מנת צחוק ומתיחות ביחידות. אלוף-משנה אשר פלד אמר "כן", ומכונת המרץ של סלומון החלה לפעול במלא הקטור.

אלוף-משנה אשר פלד

קצין-ספורט סלומון אדיר

המטרה: יום ספורט שהיה שונה מכל ימי הספורט, שהיו עד כה בצה"ל; לא רק כדורגל, כדורעף, משיכת חבלים, אלא גם מרוץ ברגליים קשורות, מרוץ חיילים וחילות המחוקקים כף וביצה בפיתם, מרוץ ב"שקים, מרוץ של זוגות קשורים, מרוץ על ארבע.

כשנישא טרטור ה"תומרת על-פני המגרש, ומאות החיילים והחיילות הצחקים, המקשקים, המפלטטים, המדרבנים, חזו במרוצים משעשעים אלה, רחף בחלל משהו מן הרוח של ימי הבי-ראשית. קצינים וחילים ישבו בצוותה, קללו יחד את השופט שהכריע נגד איש יחידתם, המטירו עצות על נציגי יחידתם בזירת הבוקס, (תן לו ימנית!), "עכשיו, תן לו מלמטה!", ובאחת הפינות אף נראה סרן מכובד מספר לחוג של טוראים (בנות ח"ן תל-אביביות, אנשי גח"ל מעיראק), כיצד היו העניינים כשהוא, הסרן, היה צעיר (לפני שנתיים).

"אל תוך השק!" הטוראית איילה ויינסטיין קיבלה על עצמה את תפקיד הכבוד: לייצג את יחידתה במרוץ השקים. בתנועותיה ניכר הבחטון העצמי: היא תקפוץ בשק אל הנצחון.

ברגליים קשורות — לנצחון! נקודת הינוק של מרוץ-הווגות. צבע הרגליים מעיד על מיזוג העדות ביחידה. זריכות השוריים מעידה על הצפיה הגדולה ברגע שלפני הזינוק.

"היהחופ! היהחופ!" החבל מתחיל לזוז. הקהל משתולל. המאמנים צורחים, הרגליים נתקעות באדמה. רגע התאמצות עילאית. די — החבל זז. היחידה המנצחת צוהלת.

ההמתערות! כבודן של תריסר יחידות מונח על כפות המאזניים. הסתערות זו לא נלמדה בתרגולת הקרב. אולם הכנות הרבות בקהל מתפעלות בכל זאת מהפגנה זו של כשרון גברי, העטוף בשקים. "צריכים לשים את כולם בשק ו" אומרת אחת. "אז הם הרבה יותר יפים..." והסרן היושב לידה, מוסיף בחיוך: "אז מה הייתן אתן עושות?"

